

Det gik ham ikke stort anderledes dennegang. I de allerførste Dage var han dog en hel Del optaget af den store Udvidelse, Byen havde faaet i Løbet af de senere Aar. Han var straks den første Morgen ude for at se paa det nye Havneanlæg, der nu var under Arbejde, senere gennemstrejfedes han de nyere Bydele og de helt eller delvis ombyggede Kvarterer i den indre By, hvorom han havde læst saa meget i Bladene. Men efterat hans Videbegærlighed overfor alt dette var tilfredsstillet, blev han uhjælpelig et Bytte for den samme provinsielle Forladthedsfølelse, som havde grebet ham for sytten Aar siden, da han for første Gang kom hertil fra Forældrehjemmet.

Nu var det ogsaa Byens alleruroiligste Tid, da Sommer og Vinter mødtes og fremkaldte forøget Liv baade ude og inde. Endnu mens Tivoli om Aftenen slyngede sine Raketter op over Byen og Hornorkestre skrattede i alle Forlystelseshaverne, var Teatrene bleven aabnede. Sommerens tyske og svenske Gæster fyldte endnu Kafeerne, da disses Stamgæster efterhaanden indfandt sig ude fra Landet, højst ubehagelig berørt ved at se deres Sofahjørner optaget af Fremmede.

Per følte sig ganske udenfor al denne Livlighed, som i hans Øre og Øjne kun var Larm og Grimace. Idet han saae paa disse travle Mennesker, der myldrede frem paa Gaderne, sprang ind og ud af Sporvogne, rullede gennem Byen i aabne Drosker, sad i Restavrationerne som i deres egen Stue, spiste Frokost med en Avis i Haanden eller afgjorde Forretninger ved et Glas Øl og aldrig syntes at unde sig en stille Besindelsens Time, gik det afgørende op for ham, at han havde taget fejl af sig selv, at saadanne Folks Liv aldrig mere kunde blive hans. Ja, naar han befandt sig midt i Mylderet, kunde der komme en Slags Missionsiver op i ham. Han kunde pludselig gribes af en Trang til at tilraabe disse Mennesker et advarende: Stands!

Endnu efter fem Dages Forløb havde han derfor heller ikke kunnet faa sig til at søge Foretræde hverken hos Indenrigsministeren eller Vandbygningsdirektøren. Hver Gang han havde villet gøre Skridt dertil, holdtes han tilbage af en overbevisende Fornemmelse af, at han stod i Begreb med at begaa et Mord paa det bedste i sig.

„Min kære Ven“ — skrev han til Inger — „jeg vil hellere straks forberede dig paa, at jeg rimeligvis vender hjem med